

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. november 11.
(vasárnap)**

Horváth Géza

LÁZADÁSAINK

Lekció: 2Sámuel 15,1-12

Alapige: 2Sámuel 15,14-15

Akkor azt parancsolta Dávid mindazoknak a szolgáknak, akik vele voltak Jeruzsálemben: Jertek, fussunk, mert másképpen nem tudunk elmenekülni Absolon elől. Sietve menjete, mert ő is siet, és utolér bennünket, veszedelmet zúdít ránk, és kardélre hányja a várost. A király szolgái ezt felelték a királynak: Minden úgy legyen, ahogyan uram, a király dönt. Mi a te szolgálid vagyunk.

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, dicsőítünk, mert örökkévaló, szent, igaz és igazságos vagy. Áldunk, hogy kegyelmességed nagyobb igazságosságodnál, és így még új napot és benne új lehetőséget engedtel meg nekünk és másoknak is.

Köszönjük, hogy bár felindulhatnál haragodban, ahogy énekeltük az előbb, és minden ellenségedet eltiporhatnád, de mégis nem felindulsz, hanem megindulsz inkább állapotunkon, nyomorult voltunkon és könyörölni akarsz rajtunk. Köszönjük, hogy nem elűzni akarsz bennünket, hanem összegyűjteni. Nem eltiporni, hanem életet adni és az életben megtartani.

Kérünk, nyisd meg szemünk, értelmünk, hogy mindezt lássuk, hogy előtted leboruljunk, bocsánatért könyörögjünk, és így mint megbocsátott és vétkeket elengedett emberek a te igazságodban és szentségedben járassunk, a te utadon mehessünk előre a boldog cél felé, felöltve a lelki fegyverzetet és nézván a mi megváltónkra, Jézus Krisztusra.

Látod, Urunk, hogy melyik versszaka igaz az életünkre nézve ennek az éneknek. Magunknak élünk-e? Vagy eljutottunk-e addig, hogy mindent te és semmit én?

Bocsásd meg, hogy sokszor alkudozunk veled, hogy mi a tied, mi a mienk, hogy mit akarsz te, és mit szeretnénk mi véghezvinni. Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor ilyen játékot űzünk veled, ilyen huzavonát, és nem tudjuk azt

mondani: itt vagyok, Uram, legyen a te akaratod szerint, tégy velem, amit akarsz, és használd arra, ami a te célod, ami a te munkád.

Köszönjük neked az elmúlt hetet. Köszönjük, hogy hordoztál bennünket sasszárnyakon, vezéreltél, bajunkban védtél. Láttad örömünket és könnyeinket, szabadulásunkat vagy fogságunkat, szenvedésünket vagy könnyeinket, harcainkat, Urunk, és köszönjük, hogy most eléd állhatunk, megtörve és üresen adhatjuk magunkat neked, kérhetünk: ruházz fel bennünket, add nekünk áldott igéd üzenetét, és engedd, hogy átjárja az életünket ennek a végtelen kegyelemnek az árja, hogy lehessünk Krisztus jó illata, hogy vihessünk téged majd ebbe a világba, ahova helyeztél minket.

Jövel Szentlélek Úr Isten, töltsd be szíveinket épen.

Ámen.

Igehirdetés

Bibliaolvasó kalauzunkban, ezekben a napokban Absolon történetét olvasuk, és ha valaki a Bibliát kevésbé ismeri, az Absolon nevéhez mindig azt a lázadást köti, amelyet Dávid, a király, az ő apja ellen tett és cselekedett. Sok mindent tett még Absolon. Sok hazugság, gyilkosság, intrika, irigység, sok földi, sok testi, emberi jellemzi az ő életét. És mégis, ha egy tettet tudnánk a nevéhez kapcsolni, akkor az mindenképpen a lázadása lenne. Ez is ennek a mai igének a felirata a Bibliánkban: Absolon lázadása.

Ez a lázadás, amit ő az apja ellen tett, olyan cselekedet volt és olyan út volt, amely sok könnyel, szenvedéssel, sok nyomorúsággal volt kikövezve.

Azt mondja Isten igéje a Galata levélben, hogy amit vet az ember, azt aratja is, aki vet az ő testének, a testéből arat veszedelmet, aki pedig vet a Léleknek, a Lélekből arat örök életet. Absolon elveszi majd méltó büntetését, hajánál fogva fennakad egy fán, és aztán Dávid egyik vezére megöli őt.

Rettenetes gyász szakad Dávidra. Talán ismerős, amikor Dávid ott kesereg és azt mondja: édes fiam, Absolon, szerelmes fiam, Absolon. Dávid sajnálta a fiát.

Ebből az életútból egyetlen dologra figyeljünk, erre a szóra: lázadás. Mit jelent a Biblia szerint ez? Három dolgot szeretnék elmondani röviden. Az egyik: mi a lázadásnak a gyökere. Mindig tudnunk kell, honnan származik ez, honnan van ez az ember szívében. A másodikban arról lesz szó, hogy mi ennek a kimenetele, a jellemzője, az egész lefolyása. A harmadik pontban pedig arról szeretnék szólni, hogy mi a lázadásnak a következménye, mert minden lázadásnak van következménye és ítélete.

Honnan ered a lázadás? Nem ez az első lázadás a Bibliában. Fogok még idézni két igét, ahol különösen részletesen le van írva két lázadásnak a története: az egyik Mirjam lázadása a Mózes 4. könyvéből, aztán a 16. fejezetből a Kórah lázadása lesz Mózes ellen.

Ha visszafelé megyünk még a Szentírásban, akkor tulajdonképpen a bűneset is ilyen lázadás volt. A Paradicsomban Ádám és Éva lázadása Isten akaratára, kérésére, tilalma, tanácsa ellen. És még visszább kell mennünk, ha a lázadás

okát vagy gyökerét, eredetét vizsgáljuk. És nem is a látható világba, hanem a mennyei világba kell visszamennünk, mert erről is tudunk a Bibliából, hogy egyszer valaki Isten ellen fellázadt. Őt nevezi a Biblia lázadónak, ellenségnek, és ahogy a legjobban ismerjük: Sátánnak.

A Sátán fellázadt Isten ellen. Rettenetes nagyravágyása, törekvése, talán irigysége oda vitte őt, hogy Istennel szembeszálljon. Vitt magával angyalokat is. Magával rántott másokat is ebbe a lázadásba, és nem szűnik meg azóta is azon munkálkodni, hogy az ember életében, a látható világban is lázadásokat szítson, lázadásokat munkáljon. Azért, mert gyönyörködik ennek a következményében, a kimenetelében, amivel ez jár. Mert minden lázadásnak van következménye, és a Sátán ezt akarja, ezért teszi.

Innen ered és innen indul ez a lázadás is, amelyet most olvasunk. A Biblia azt mondja, hogy minden lázadás végső soron az Isten ellen való dolog. Amióta a Sátán fellázadt, minden lázadás gyökere, tartalma, lényege Isten lényének, rendjének, akaratának és végzésének el nem ismerése. Ugyanakkor ezzel együtt ennek nemcsak gyökere van, hanem hajtása is, aminek a hajtása a lázadó alávetett és alárendelt állapotának, helyzetének az el nem ismerése.

Tehát a lázadás mindig két dologra irányul: az egyik, hogy nem ismerem el, ki van felettem, a másik pedig, hogy nem ismerem el, hol vagyok én az Isten teremtési és hatalmi rendjében, amit Ő ebbe a világba helyezett. Isten a bűnbe esett világ életébe helyezte a hatalmat, az alárendeltséget. Erről a Bibliában sok helyen olvasunk is.

Az Újszövetségben is figyelmeztet bennünket az ige, hogy minden lélek engedelmeskedjék a felsőbb hatalmasságnak, mert nincs hatalom csak Istentől. Isten hatalmat ruház emberekre, de a lázadó ember ezzel nincs tisztában. Azzal, hogy ki az, aki a hatalmat adja és ruházza, a másik pedig: hol az én helyem ebben a hatalomban. Hol élhetek én ebben a hatalomban Isten dicsőségére, örömeire hálaadással, békességgel és nyugalommal.

Itt van tehát a lázadásnak a rettenetes oka: van valaki, aki lázadást szít az ember szívében, és állandóan erre akarja az embert rávenni.

Mi a lázadás természete, jellemvonása, kimenetele? Az első, amit látok az Isten igéjéből az: megrontani és elfordítani az isteni rendet. Két érdekes lázadásnak a történetéből felolvasok most néhány igét.

Az egyik a 4Mózes 12. fejezetében van leírva.

„Egyszer Mirjám és Áron Mózes ellen beszélt a kúsi asszony miatt, akit feleségül vett. Mert Mózes kúsi asszonyt vett el. Ezt mondták: Vajon csak Mózes által beszélt az Úr? Nem beszélt-e miáltalunk is? De az Úr meghallotta. Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb.

Az Úr mindjárt ezt mondta Mózesnek, Áronnak és Mirjámnak: menjetek ki mindhárman a kijelentés sátrához. Ki is mentek mindhárman.”

Amit a Bibliában aláhúztam, és amire figyeltem, az az, hogy Mirjám és Áron Mózes elleni lázadása mire irányul. Tulajdonképpen az isteni rendnek a felborítására. Az Isten által adott hatalomnak a megdöntésére, és ezt mondja Mirjám: „Vajon csak Mózes által beszélt az Úr?” Később azt olvassuk, hogy Is-

ten ezt mondta Mózesnek, Áronnak és Mirjámnak: „Menjete ki mindhárman a kijelentés sátrához.”

Ezekben az ú. n. lázadás-történetekben az az érdekes, hogy ezekbe Isten beleavatkozik. Nem elnézi, nem elhallgatja, hanem rögtön azt mondja nekik: menjete ki a kijelentés sátrához. És itt valami nagyon érdekeset olvasunk: „Azt mondta Isten Mózesnek, Áronnak és Mirjámnak” — tehát Isten beszélt Mózesrel, Áronnal és Mirjával. Isten beszélt ezzel a nővel, de ő mit akart, miért háborodott fel, miért lázadt fel? Azért, hogy Isten nem beszél általa. Ezt mondták: vajon csak Mózes által beszélt az Úr? Tehát mit akart Mirjám? Azt, hogy általa is beszéljen az Úr. A lázadás mindig azt jelenti: nem elég az, amit kaptam, nem elég az, ahol vagyok, hanem nekem valami több kellene. Pedig Mirjám életében is ott volt a kegyelem. Isten beszélt vele.

Nem nagy dolog az, hogy valakivel beszél az Isten? Hogy megszólítja, és azt mondja: Áron, Mózes, Mirjám menjete ki a kijelentés sátrához, beszélni akarok veletek. És akkor Mirjám azt mondja: nem, általam beszéljen az Isten. Hát én szabom meg, hogy Isten mit tegyen? Én szabom meg, hogy milyen feladatot adjon nekem?!

A későbbi történet a lázadás lefolyását ugyanígy igazolja, mert a következő lázadás a 4Mózes 16. részben van. Érdekes a Bibliában, hogy kis idő múlva az egyik lázadás után jön egy másik. Az Absolon lázadása után is szinte rögtön jön egy másik. Hát neki lehet, neki szabad? A lázadók vérszemet kapnak.

A 4Mózes 16. fejezetében Kórah lázadása van leírva. „Ezek egybegyűltek Mózes és Áron ellen, és ezt mondták nekik: Elegünk van belőletek! Miért emelítek magatokat az Úr gyülekezete fölé?!” (...) „Majd ezt mondta Mózes Kórahnak: Hallgassatok ide, Lévi fiai! Keveslitek, hogy különválasztott benneteket Izráel Istene Izráel közösségétől, és ti járulhattok elé, hogy ellássátok a szolgálatot az Úr hajlékánál, és a közösség szolgálatára álljatok?! Megengedte, hogy eléje járuljatok testvéreitekkel, Lévi fiaival együtt. Most még a papságot is kívánjátok?! Bizony az Úr ellen fogtatok össze.”

Szépen leírja itt Isten igéje és Mózes mennyire rátapint a lényegre, amikor azt mondja: keveslitek. Keveslitek, hogy titeket különválasztott Isten Izráel közösségétől, hogy ellássátok a hajléknál a szolgálatot, és a közösség szolgálatára álljatok? — Itt Mózes kimondja azt a szót: keveslitek. Igen, a lázadás mindig ebből indul: keveslitek azt, amit kaptatok, amire kaptatok, ahogyan kaptatok. A lázadásban mindig az van, hogy magamat ennél többre tartom és magamat ennél méltóbb helyre szeretném tenni. Ezért van a bűnös szívben mindig a lázadás. A bűnös szív nem ismeri el azt, ami van, nehéz elismerni az uralmat. Elismerni elsősorban az Isten uralmát. Elismerni az Úrtól rendelt hatalmakat és erőket. Elismerni Istennek szent és drága akarátát, innen magunkat feljebb akarjuk helyezni.

Az igében pedig az van: az Úr tett titeket... Az Úr különválasztott titeket. Itt azt az Istent mutatja be Mózes, aki cselekszik, akinek akarata van, akinek terve van, megbízása van. Aki szolgálatba állította a Lévi fiait. Amikor Kórah fellázad, akkor azt mondja: keveslitek, hogy titeket erre a szolgálatra állított?

Vajon abban a szolgálatban hűségesekek voltatok? — Mert Isten megteheti, hogy aki hű a kevesen, azt majd többre emeli. Jól vagyon jó és hű szolgám. Kevesen voltál hű, de azon a kevesen, ahova tett, ahova állított, hű voltál? Akkor miért akarsz többet, nagyobbat? Miért akarsz feljebb menni?

Kevés az, ami történt, mert keveslitek. Bizony az Úr ellen fogtatok össze. — Itt Mózes rátapint, hogy végső soron minden lázadás az Isten elleni lázadás is. Nem ember és ember között megy ez, ez csak látszólagos, a valóságban mennyei síkon ember és Isten között megy ez a lázadás.

Absolon is kevésnek tartja. Kevés neki szép termete, kevés neki az a külső, amit Istentől kapott: gyönyörű haját, szép arcát, a királyfiságot. Ő ennél többet akar, és azt mondja: ő szeretne király lenni. Én jobban tudom... Odaáll a kapuba, és ha az emberek a királyhoz mennek, azt mondja nekik: ha én ítélnék felettetek, ha én lennék a bírátok, akkor én igazat adnék nektek. Mi volt ebben? Az én apám nem ad igazat. Az én apám nem helyesen ítél, nem helyesen dönt. De ha én lennék, helyesen döntenék. Micsoda gög az ember szívében!

A 4Mózes 12. részben Áron kimondja, hogy a lázadás éppen ezért bűn. Azt mondja Áron Mózesnek: ne ródd fel nekünk ezt a vétket! Áron és Mózes Isten elé áll és azt mondják: ne ródd fel nekünk ezt a vétket. Tehát kimondja: ez bűn. — És majd a végén szeretnék arról szólni, hogy mivel bűn, ezért van rá bocsánat. Nekünk olyan Istenünk van, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának vétkeit.

Ezek a történetek arról beszélnek, hogy Isten eláll a lázadók mellől és az övéi oldalán harcol. Ezért minden lázadás eleve kudarcra van ítélve. Minden lázadás már a csírájában halott, mert Isten mindig elállt a lázadók oldaláról, és mindig az övéi mellé állt. A lázadás tehát elfelejtkezés arról, hogy kié vagyok, és mi a feladatom.

Néhány gyakorlati példát mondok most. Senki nincs közülünk, aki ne emlékezne az életéből lázadásokra. Amikor lázadtunk elsősorban szüleink ellen gyermekkorunkban, fiatalon. Van is olyan korszak, amit úgy tanítanak, hogy igen, ez a lázadás, a dacnak a korszaka. Azt hiszem senki nem mondhatja, hogy vele ilyen nem történt meg, mindig engedelmeskedett a szüleinek. Senki nincs a fiatalok közül sem, és magamat is odaértem, akik a tanáraik ellen nem lázadtak. Mi nem úgy gondoltuk, ahogy ő, vagy fordítva. Mi szerettünk volna dirigálni, és nem fogadtuk el, hogy ő mondja meg, mi lesz. Senki nem mondhatja el magáról, hogy mindig minden tanárával az iskolában, minden felettesével, akit Isten fölé helyezett, mindig engedelmes volt. Soha nem lázadt, nem tett semmi csínyt, soha nem tett még keményebb és nagyobb dolgokat is.

Amikor készültem, két eset jutott eszembe. Egyik a szüleimmel kapcsolatban, másik a lelkipásztorommal kapcsolatban. Nem felejtettem el, de hiszem, hogy Isten megbocsátotta. De sok év távlatából még mindig élém jön, hogy igen, emlékszel arra a lázadásra? Amikor visszaszóltál, amikor nem fogadtál el valamit, amikor okosabb akartál lenni. Emlékszel? Igen, ezeket Isten azért adja nekünk, hogy még egyszer ne történjen meg, hanem az Ő isteni hatalmát ismerjem el az életemben.

Lázadás Isten ellen. Ez mindenképpen legelőször arra irányul, hogy visszautasítani azt a szeretetet és kegyelmet, amiben Isten akar engem részesíteni. Szerintem ez a legnagyobb lázadás, amikor visszautasítom azt a kivételes nagy szeretetet és kegyelmet, amivel Isten hív és akar engem részesíteni. Az a legnagyobb lázadás, amit Jézus Krisztus úgy mondott, hogy Jeruzsálemet meglátta: hányszor akartam összegyűjteni a te fiaidat, de te nem akartad. — Nem ez a legnagyobb lázadás? Jézus Krisztus azt mondja: jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket hordoztok... És szomorúan megkérdezi a tanítványokat, ti is el akartok menni? Mert már csak tizenketten maradnak ott. Már csak a tanítványok kis köre követi Őt. — Hát nem ez a legnagyobb lázadás?

Tele van a Biblia lázadással. Ti csak a kenyerekért követték engem, mert ettetek belőle, de nem kell az ige, nem kell az élet, nem kell az üdvösség, és nem kell a bocsánat. De a kenyér az kellene... — Nem ez a legnagyobb lázadás? Az az Isten akarata, hogy az ember megtérjen és éljen, de az ember megkeményíti a szívét, és páncélba bújlik, kivédi Istennek a feléje irányuló szeretetét. — Ez a nagy lázadás.

A közelmúltban történt:

Egy kis csoportban beszélgettünk arról, hogy milyen kevés gyermek születik Magyarországon. Előjött Isten igéje, amit mi is nagyon jól ismerünk: „Szaporodjatok és sokasodjatok, töltsétek be a földet.” Előjött, hogy az anyaméh gyümölcse jutalom. És akkor valaki azt mondta, amit sokan ismerünk, és sokan mondják: igen, szüljenek a nők, de mire? Egy ilyen világban, ilyen körülmények között? Munkanélküliségre, szegénységre? Az volt a szívemben: ez is egy lázadás. Mert kevés az, amit az Isten ad? A lázadás gyökerében ott van az, hogy kevés. Elmondtam: igen, lehet, hogy nem lesz minden gyereknek mobiltelefonja, de nem is kell, hogy legyen. Nem lesz minden gyereknek számítógépe, de nem is kell, hogy legyen. Nem lázadás ez az ellen, amit Isten akar?

Bementem valahova és a konyhában láttam hatalmas kupac mosatlan edényt. Tudtam, hogy jön haza a család, de semmilyen ételszagot nem éreztem. Mégis, valami vacsora lenne... És akkor a háziasszony azt mondja: nekem több diplomám van, csak nem fogok mosogatni, meg cselédje lenni a családomnak. Az volt a szívemben: ez is lázadás. Mire helyezett téged Isten, hova akar téged állítani? Miért vagy családanya? Lehet, hogy okos vagy, több diplomát szerzettél, karriert akarsz magadnak és vezető vagy egy munkahelyen, de Isten azt is rád helyezte: mosogass el, főzz meleg vacsorát a családnak, moss ki és tisztaság legyen a lakásban, mert Isten ezt helyezte a szívedre, mint nőnek, feleségnek, anyának.

Értitek, melyek a lázadások? Amikor valaki azt mondja, hogy nem, nekem ez kevés. És milyen áldott, boldog élet az, amelyik azt mondja: itt vagyok, Uram, megelégszem azzal, ahova teszel, amit akarsz velem. Hálás vagyok azért, ami-re használsz. És az lehet, hogy csak egy meleg vacsora a családomnak, de azzal a vacsorával együtt a családba beköltözik a nyugalom, a békesség, a szeretet és az öröm. Nem pedig a rohanás, a futás, a stressz, az idegesség. És talán még az ígét is ki tudjuk nyitni.

Lázadás az, amikor az ember azt mondja: nem ezt akarom tenni, nekem nem ez a feladatom. Csodálkozunk, ha majd a gyermekünk is lázadni fog az ilyen családban. Csodálkozunk, ha a lázadás lázadást fog szülni, mert keserű gyümölcsei vannak ennek.

Ahogy az előbb mondtam, az Absolon lázadása után jön a Seba lázadása. Egyik a másik után. Keserű gyümölcs lett a harc Efraim erdeinél emberéletben, anyagiakban. Több ezren vagy több tízezen halnak meg ennek következményeképpen.

Mirjám poklos lesz, Kórah elvész, mert van büntetés. Azzal fejezem be ezt a történetet: van bocsánat. Mert ennek a történetnek szép vonása az, amikor Dávid király a lázadó elől elmenekül. Nem fegyverrel megy, hanem azt mondja az embereinek: fussunk, hogy Absolon le ne vágja fegyverrel a várost. A király mezítláb fut, és abban az időben a köves talajon futni nem volt leányálom. De ez volt a szomorúság jele. Befedi a fejét, és mezítláb futnak. Azt olvassuk, hogy átmegy a Kidron patakon. Megy az Olajfák hegyére, sírva az embereivel, mert meg akarja menteni a várost. Emberéletben ne legyen kár, ne pusztítás jöjjön, hanem élet maradjon.

Majd több száz évvel később valaki ugyanúgy átmegy a Kidron patakon. Valaki ugyanúgy megy fel az Olajfák hegyére, könnyek között, szomorú arccal és lélekkel megy majd fel a Golgota keresztjére. Dávid a lázadók ellen futott, a mi Urunk Jézus Krisztus meg a lázadókért mert oda. Ő is menekült, mert életet akar. Nem pusztulást, nem romlást, nem bünt és annak következményét, hanem életet, megmaradást és örök életet akar adni az övéinek. Jézus Krisztus is szereti a lázadókat. Úgy ahogy Dávid is példát mutat nekünk ebben.

Gyermekkoromban, a vasárnapi iskolában hallottam, és azóta a szívemben van ez: édes fiam, Absolon, szerelmes fiam, Absolon. Mert Dávid szereti a lázadót. A mi Urunk Jézus Krisztus szereti a lázadókat, szeret téged és szeret engem. Szeret bennünket, akik annyiszor fellázdunk az Ő akarata ellen, az Ő terve ellen, akik annyiszor többek akartunk lenni, mint amivé Ő akart bennünket tenni, és amivé tett.

Nem tudom, te mit keveselltél. Mire mondtad: nekem ez kevés. Lázadtál talán a tested ellen, a külsőd ellen. Egyszer egy lány a haja színe ellen lázadt. Sok minden ellen lehet lázadni: a család ellen, a házastárs ellen, a munkahelyi főnök ellen, a szomszédom ellen stb. — de vigyázz, mert a lázadásnak következménye van, amikor nem fogadod el: igen, Uram, legyen meg a te akaratod! De a lázadókat szereti Isten, meg akar nekik bocsátani, és azt akarja, hogy az Istentől rendelt királyt, a mi Urunk Jézus Krisztust, szeresd, tiszteld, és Úrnak ismerd el. Ez óv meg bennünket a lázadástól. „Úr Ő éltem fölött, szívem nem ismer kényszert, önként szolgálom Őt.” Ez alázatban, csendességben tart, békességben, megelégedettségben és hálaadásban.

Imádkozzunk!

Igen, Uram, mindannyian, ha őszinték vagyunk, elmondjuk, hányszor voltunk jó tettekre béna, bukott Ádámnak lázadó fia. Mi is elmondhatjuk, nemcsak

LÁZADÁSAINK

---

a versíró ezeket a szavakat, és megláthatjuk a te igédből, hogy bizony hányszor lázadtunk ellened. Köszönjük, ha megadtuk magunkat, az a te munkád és Szentlelked által véghezvitt akaratom volt az életünkben.

Megvalljuk előtted, Urunk, hogy lázadó természetünk gyökerei a szívünkben maradtak, amelyek majd egyszer eltűnnek, ha majd abba a hazába lépünk át, ahol nem lesz bűn, nem lesz könny és fájdalom. De addig, míg e testben járunk, olyan sokszor mi mást, más minket öl.

Köszönjük, hogy már véghezvitted bennünk, hogy öröm köt egybe és szeretet az Úr szívén belül.

Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor keveselltük azt, amit adtál nekünk. Többet akartunk és többre tartottuk magunkat. Bocsásd meg, hogy éppen ezért jártuk azt az utat, ami szenvedéssel, könnyel és veszteséggel volt kiköveezve.

Köszönjük, hogy szereted a lázadókat, életet akarsz adni, bűnt akarsz bocsátani. Könyörülj meg rajtunk, hogy így legyen, s magunkat mintegy égő hálaáldozatul neked adjuk.

Kérünk, áldj meg bennünket a reánk következő napokban. Áldj meg testi és lelki életünkben szeretteink között, a munkahelyünkön, iskolában, a problémákban, a nehézségekben.

Kérünk, hordozd a betegeinket, könyörülj meg azokon, akik a héten szeretteiket temették, ahol hirdethettük a vigasztalás, az örök élet evangéliumát. Adj számukra tőled való vigaszt, békességet, megnyugvást.

Kérünk, kísérd a mi lépteink éltünk végéig. És ha roskadozva járunk, benned támaszt hadd találjuk. Kérünk, hallgasd meg azokat az imákat is, amiket most csendben mondunk el előtted.

Ámen.

Ő előtte vigadjatok,
Mert Ő az árváknak atyjok,
Kiket táplál kegyesen.
Az özvegyeknek oltalma,
Az Ő isteni hatalma,
Lakván Ő szentségében.
Megáld egyes embereket,
Ád nekik szép cselédeket
Háznép tenyészésére;
A foglyokat Ő kimentti,
A pártütőket rekeszti
Puszta és parlag földre.

68,3 zsoltár